

JUBILEUM- OMNIBUS

Julia Burgers-Drost
Leni Saris
Karin Peters
Elsbeth de Jager
Martin Scherstra

JUBILEUMOMNIBUS 144

JUBILEUMOMNIBUS 144

JULIA BURGERS-DROST
Sleutel naar het geluk

LENI SARIS
Zomaar een dak

KARIN PETERS
De vreemdeling op de Rijnsburghoeve

ELSBETH DE JAGER
Mijn dagelijkse date

MARTIN SCHERSTRA
Haar laatste dans

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401914512
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Oorspronkelijke uitgave *Sleutel naar het geluk* © 1992 Uitgeverij Zomer & Keuning
Oorspronkelijke uitgave *Zomaar een dak* © 1972 Uitgeverij Westfriesland
Oorspronkelijke uitgave *De vreemdeling op de Rijnsburghoeve* © 2012 VCL-serie
Mijn dagelijkse date © 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Haar laatste dans © 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

www.zomerinkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

JULIA BURGERS-DROST

Sleutel naar het geluk

HOOFDSTUK 1

Het is altijd weer wennen, de eerste tijd na een zomervakantie. Anneke de Greef strijkt vermoeid het te lange ponyhaar uit haar smalle gezichtje. ‘Ik zie er niet uit!’ bromt ze voor zich heen.

Uit haar schoudertas die naast haar op de grond staat, vist ze een spiegeltje. Glimneus, naar beneden getrokken mondhoeken. Het zomerbruin – wat was het heerlijk in Wallis! – gaat tanen, lichtgelig is ze.

Traag trekt ze een kam door het donkere haar dat tot op de schouders hangt. Even relaxen voor de vergadering begint. Uit de gang komen joelende stemmen, het laatste schooluur is begonnen.

Een zware mannenstem maant tot kalmte – de verordening heeft nauwelijks effect.

Ze huivert. Ze heeft de bevoegdheid zelf voor de klas te staan. Helaas bleek ze verre van geschikt. Ze had er indertijd beter aan gedaan haar studie af te breken. Nog kan ze het spaans benauwd krijgen als ze een groep kinderen samen ziet ‘scholen’. Geen orde kunnen houden, kinderen op wie je totaal geen indruk maakt...

Ze is een hele tijd overspannen geweest na zes weken juf te hebben gespeeld. Ja, ze had het gespeeld, want ze was het niet echt.

Nee, Anneke de Greef heeft andere kwaliteiten. Het werk dat ze nu doet, bevalt haar uitstekend. Via het uitzendbureau kreeg ze de kans in te vallen voor iemand die zwanger is.

Op de scholengemeenschap is ze zo’n beetje een manusje van alles, al heeft ze de ‘titel’ secretaresse. ’s Ochtends is er de telefoon die onophoudelijk rinkelt. Ziektemeldingen en dergelijke.

Met de jeugd zelf heeft ze zo goed als niets te maken. Onopvallend beweegt ze zich langs hen heen. Blij zelf niet meer te hoeven studeren.

Het is dat haar moeder zo graag wilde dat ze in haar voetsporen zou gaan wandelen. Haar moeder komt uit een geslacht waarin bijna iedereen, ook de aangetrouwden, bij het onderwijs werkzaam waren of zijn.

Haar eigen vader is een buitenbeentje. Werkt gewoontjes op een kantoor, fietst naar en van zijn werk. Werk dat geen enkele uitdaging in zich heeft. Hij is er tevreden mee, gaat graag vissen en heeft als tweede hobby het kweken van fuchsia’s. Kan uren en uren bezig zijn in de lange achtertuin.

Anneke zucht diep. Brr, wat een saai leven hebben haar ouders. Soms zou ze in opstand willen komen. Al die jaren die ze verknoeid heeft door de verkeerde studie te kiezen...

Dit baantje is wél aardig, daar niet van. Maar altijd is er de twijfel: Hoelang zal ze hier kunnen werken? Voor haar moeder was het een schrale troost dat ze tenminste op een school werkzaam is. Ook al staat ze niet voor de klas, ze zit toch dicht bij het vuur.

Anneke schuift haar tas weer onder haar stoel. Straks vergadering. Dat wordt wel zes uur voor ze thuis is. Ze is al aardig getraind in het samenstellen van de notulen. De sfeer tussen de leraren onderling bevalt haar wel. Men heeft haar niet alleen hartelijk verwelkomd, ook de manier waarop ze overal bij betrokken wordt is prettig. Wie weet geeft men haar als ze weg moet een denderende referentie mee.

Ze zet haar schrijfmachine af, ordent de keurig getypte velletjes. Zo, nu nog snel even kopiëren. Een grapje voor de conciërge, gauw een kopje koffie tappen.

Als eerste is ze in de lange leraarskamer aanwezig. Legt op iedere plaats de notulen van vorige keer klaar. Die van vóór de vakantie.

Halfvijf... het is nog een hele ruk tot zes uur!

‘Wist ik eigenlijk dat je zo laat thuis zou komen?’ Mevrouw De Greef staat met een verongelijkt gezicht in de deuropening als Anneke, hongerig en moe, het paadje naar de voordeur oploopt, de fiets aan de hand.

‘Jazeker, mam. Vergadering. Ik heb zelfs tussen de middag nog gebeld... U bent de laatste tijd wel vergeetachtig!’ Het is als grapje bedoeld, het ontgaat Anneke dat haar moeder een angstig gezicht zet. ‘Zou je denken... Jaja, nu weet ik het weer. Er is ook van alles en nog wat gebeurd. Papa ook met die ellendige fuchsia’s... Telkens komen er mensen om te kijken. Sinds dat stukje in de krant is het helemaal een ellende. Enfin, ga jij maar gauw aan tafel. Pa en Niels hebben de soep al op!’

In het toilet wast Anneke haar handen en frist ze haar gezicht op. Die mama, ze vergeet steeds vaker dingen. Misschien hoort het bij de leeftijd. Hoor je toch wel vaker? denkt ze onbekommerd.

Niels, een forse jongeman van twintig, bezig met een technische opleiding, begroet zijn zusje luidruchtig. Plaagt haar op zijn eigen manier. Wat is Niels toch anders dan zij. Hij heeft zo’n gemakkelijk karakter. Tobt nooit en te nimmer, neemt alles zoals het valt.

‘Hoe was het op kantoor, pa?’ Altijd dezelfde vragen. Hetzelfde ritme van iedere dag.

‘Denk je dat je baan vast wordt, Anneke?’ vraagt haar moeder als Anneke na een kort gebed haar ogen opent. Ze vouwt haar servet uit. Honger dat ze heeft! Zoals mama tomatensoep kan koken, uniek, vindt ze.

‘Geen idee, mams. De vrouw voor wie ik inval wil misschien wel doorwerken, er kan zo veel tegenwoordig. De baby kan best mee... ik weet van sommige instellingen dat ze zelf een crèche hebben opgericht!’

Gretig lepelt Anneke haar soep, knabbelt een gebakken stengeltje met smaak op.

Haar moeder is het niet eens met dergelijke moderniteiten. Niels plaagt zijn moeder.

‘Ons moeke vindt dat een vrouw achter het aanrecht hoort. Schortje voor. Koken, afwassen, man en kindertjes verzorgen. Geen baantje buitenshuis, hè mams? Wel, als ik nog eens trouw, wil mijn vrouw misschien wel werken, omdat ze zo’n goeie baan heeft. En ik? Hm, ik word wel huisman. Lijkt me best wat. En natuurlijk ga ik dan overal klussen, want mijn opleiding biedt een beste basis voor zoiets. De kinderen neem ik dan wel mee!’

Zijn moeder gruwet van dergelijke fantasieën. Vader zwijgt, eet met tegenzin de witlof. Vreemd, Betske weet toch dat hij zo’n hekel heeft aan deze groente. Nog merkwaardiger is het dat ze het hun deze week al drie keer heeft voorgezet. Nou ja, het zal wel in de aanbieding zijn geweest. Hij berust erin, is in gedachten alweer bij de fuchsia’s. Straks wordt het winter. Er wacht hem nog veel werk.

Niels zorgt aan tafel voor de onderwerpen die besproken worden, vader komt er pas weer aan te pas als zijn vrouw hem na de pudding-met-mandarijntjes de Bijbel aanreikt.

‘Ja, zijn we even stil?’ Hij zegt het automatisch.

Net zo automatisch vouwt Anneke haar handen, dat is haar als kind zo bijgebracht.

Als vader De Greef voorleest, is hij een andere man dan de stille fuchsia-liefhebber. Hij proeft de woorden, de zinnen. Probeert op zijn manier Gods Woord door te geven.

Na het bidden staat hij meteen op, om naar de bloemenkas te verdwijnen. Het komt niet in hem op om een bord of schaal naar de keuken te brengen.

Niels en Anneke stapelen de borden, ruimen de tafel af. In de keuken heeft mevrouw De Greef de schort alweer voor, die Anneke op haar rug weer lospeutert.

‘Mams... het is uw zangavond... wij wassen af! U bent vandaag wel erg in de war!’

Mevrouw De Greef staart haar dochter aan. ‘Ik ben wat moe... dat zal het zijn, lieverd. ’k Had vanmiddag opeens zo’n hoofdpijn, weet je. Net als vroeger, toen ik nog een meisje was. Nadat jullie geboren zijn heb ik het nooit meer zo erg gehad. Gelukkig had ik nog wat pijnstillers... van papa toen hij het onlangs in zijn rug had. Jaja, het is mijn zangavond, goed dat je me helpt herinneren, lieverd. Fijn dat jullie afwassen.’ Ze haast zich naar boven, neuriet een der wijsjes die het koor aan het inoefenen is.

‘Ik moet nog volleyen...’ begint Niels, terwijl hij een theedoek achter zijn broekriem propt.

Anneke zegt mild: ‘Dan ga je toch, ik kan dit afwasje wel alleen aan, broertje.’

Eigenlijk wil ze graag alleen zijn met haar gedachten. Niels houdt niet op met plagen en grappen. Je moet daarvoor in de stemming zijn. En dat is ze niet! De hele dag voelt ze zich al in mineur.

Traag gaan haar handen te werk. Die vergadering vanmiddag... Brr, opeens voelde ze dat dit haar werk toch ook niet is. Bovendien: zit er wel toekomst in, ervan uitgaande dat ze voor vast werd aangesteld? ‘Wat wil ik dan wel?’ mompelt ze.

Eén ding weet ze zeker, ze durft er echter met niemand over te spreken. Zo graag, zo dolgraag wil ze op zichzelf wonen. Net als haar vriendin, Veroniek. Een eigen flatje. Alles op je eigen tijd doen, eten en drinken, je vrienden ontvangen.

Als ze nu mensen wil uitnodigen, moet er ‘overlegd’ worden. Haar eigen kamer is te klein. Dus de huiskamer moet tot haar beschikking staan. En als het gezellig begint te worden, zo na tien, komt haar moeder gluren of nog niemand aanstalten maakt om te vertrekken. Het is morgen toch weer vroeg dag? Er gaat niets boven de uurtjes rust die je geniet voor twaalf uur...

Anneke leunt met beide handen op de bodem van de aanrechtbak. Witte kantkragen van zeep deinen om haar polsen. Ze hoort haar moeder boven rommelen. Lieve mams, ze heeft een moeder uit duizenden. Zeker weten. Om haar is het ook dat ze niet meteen uit huis wil zonder aanleiding. Zo’n aanleiding zou bijvoorbeeld zijn als ze

een baan kon krijgen in een andere stad.

‘Wil je de rits van mijn jurk dichttrekken, Anneke? Staat deze japon me nog wel?’

Anneke droogt haar handen af, ritst de jurk dicht. ‘Laat me eens zien: keurig. Te keurig, mams. Waarom koopt u toch niet wat vlotters? Een broekpak of zo...’

Haar moeder trekt een gezicht of ze zojuist een slok levertraan naar binnen heeft gewerkt. ‘Dat is voor de jeugd!’ zegt ze kordaat.

Anneke protesteert maar niet, het heeft geen zin iemand als haar moeder tegen te spreken.

‘Wat bent u de laatste tijd toch onzeker!’ moppert Anneke liefdevol. Wat zal het vreemd zijn om zelf ouder te worden, je ouders te zien aftakelen, zelf over ze te moederen. Zulke dingen lees je toch vaak? Ze huivert.

‘Onzeker? Jaja... ik vind het best moeilijk om mee te gaan met de tijd, schat. Al die ellende tegenwoordig... oorlogen, moorden! Ik durf ’s ochtends de krant niet in te zien. Er zijn er meer die daar zo over denken. Enfin, vanavond zet ik alles uit mijn hoofd. Anneke, jij zou ook lid moeten worden, heerlijk zou ik dat vinden!’

Anneke kijkt haar verbouwereerd aan. ‘Mams! Al die stijve tantes... zie je mij daartussen staan? En dan de liederen die jullie zingen. Mijn generatie houdt van wat vlotters!’

Bestraffend zegt haar moeder, terwijl ze een parelkettinkje om haar hals dicht knipt: ‘Ik ging vroeger ook met mijn moeder mee. Vanaf mijn achttiende. Ik heb pa daar leren kennen.’

‘Ha! Daar komt de aap uit de mouw! U hoopt natuurlijk dat de geschiedenis zich herhaalt. Wel, hebt u aardige bassen en tenoren in voorraad? Misschien dat ik me dan nog bedenk!’

Mevrouw De Greef houdt niet van dit soort gesprekken. ‘Het wordt tijd dat je eens serieus uitkijkt naar een levensgezel. Je bent per slot van rekening bijna vijftientig. Toen ik zo oud was als jij, waren pa en ik al verloofd!’

Spottend zegt Anneke: ‘Wat een prestatie, mams. Tjonge, en de uitzet lag al jaren voor de trouwdag kant en klaar in donkerblauw papier verpakt... iedere maand legden jullie een vast bedrag opzij...’

Anneke kent het verloop van de geschiedenis uit haar hoofd. Ze plaagt er haar moeder mee.

Ze laat de afwas staan, loopt met haar moeder mee naar het hek. Het is nog heerlijk buiten, de zomer talmt met vertrekken. Het is begin

september, maar het weer is vaster dan in de maand juni.

‘Prettige avond, sopraantje. En kijk maar eens uit voor me naar een diepe bas!’ roept Anneke haar na.

Beschaamd kijkt mevrouw De Greef om zich heen. Dat zijn toch geen opmerkingen die je over straat schalt!

Anneke wuift de rechte rug na. Aarzelt met naar binnen gaan. Het ruikt zo fijn, de floxen zijn bijna uitgebloeid, maar geven nog steeds geur af en ook de vlinders hebben er nog niet genoeg van.

Niels stuift langs haar heen, sporttas over de schouder, trainingspak aan, stevige gympen. In het voorbijgaan trekt hij onzacht aan Annekes haar, roept: ‘Dag Anneke-Tanneke-Toverheks!’ Een kreet waarmee hij haar vroeger als kind op de kast kon krijgen.

Ze schudt haar hoofd. De afwas. En dan? De avond ligt leeg voor haar – leeg en zonder doel.

Geen doel? Anneke, wel, dan maak je er maar één, zegt ze streng tegen zichzelf.

Ze zoekt haar vader op in de achtertuin. Hij staat gebukt over een rijk bloeiende fuchsia. Hij lijkt één geheel te vormen met de plant. Liefdevol heft hij een takje op, bindt het met een bandje vast aan een stokje. Er zitten zo veel kelkjes aan één tak, dat deze bijna doorbreekt. Meneer De Greef merkt niet dat hij gezelschap heeft. Een moment heeft Anneke diep medelijden met hem. Want wie uit het gezin neemt zijn hobby serieus? Wie vraagt ooit naar de resultaten? Ze zoekt naar een paar vriendelijke woorden, die niet geforceerd klinken.

‘Pa! U zou mee kunnen doen aan een wedstrijd. Wat een mooi exemplaar hebt u daar!’

Ze hurkt naast haar vader neer, doorstaat zijn onderzoekende blik. Ze voelt voorzichtig aan een lila bloem, verwondert zich over de schakeringen.

Haar vader schraapt zijn keel. Onwennig als hij is met privébelangstelling. ‘Eh... dat heb ik onlangs gedaan. Ik kwam goed uit de bus, deze daar heeft een prijs gewonnen. En die andere kreeg een eervolle vermelding!’

Er klinkt trots door in zijn stem. Zoals bij een moeder die over haar baby spreekt, zijn vorderingen omschrijft.

‘Waarom weten we dat niet?’ verwondert Anneke zich. Wij, dat zijn mams, Niels en ik, beseft ze. Drie tegen één.

Weer dat kuchje. ‘Ach... mama zat toen net met dat onderzoek, je

weet wel. Ze was zo gespannen over de uitslag. Ik voelde me schuldig ook maar één gedachte te wijden aan de planten. Het zonk in het niet bij haar angst, Anneke. En later had het geen zin meer erover te spreken. Je moeder ziet de fuchsia's als een soort concurrent. Ze had het liefst dat ik de hele avond tegenover haar zat, de krant te lezen of zo. Ze wilde ook wel dat ik in een of ander bestuur plaatsnam, of het ouderlingschap ambieerde – net als opa. Maar daar voel ik niet voor, Anneke...'

Voor het eerst beseft Anneke dat ze veel van haar vader weg heeft. Zou ze met hem uiteindelijk kunnen praten over wat haar zo dwarszit, haar werk, de onzekerheden, de toekomst... haar falen als onderwijzeres. De weggegooide opleiding. Haar verlangen ook om op eigen benen te staan. Zelf over haar eigen leven te mogen beschikken.

Het juiste moment gaat voorbij. Ze zucht. 'Hebt u al trek in koffie, pa?'

Nee, als pa het voor het zeggen heeft pakt ie straks liever een biertje uit de koelkast. Hij zal haar niet missen als ze haar genoegens elders zoekt.

Bitter denkt ze: nu hoeft hij niet verplicht te komen koffie drinken, binnen. Het journaal van de eerste gong tot de laatste kreet aanzien en -horen.

'Ik ga even weg, papa. Misschien is Veroniek thuis. Tot straks dan maar!'

'Ja kind, natuurlijk, ga je gang...'

Anneke haalt haar fiets uit de schuur, trapt traag door de lauwarme avond. Nog even en het zal guur en koud zijn. Hoe knap en slim de mensheid ook is, filosofeert ze; het ritme van de jaargetijden heeft niemand in de hand.

Veroniek woont in een spiksplinternieuw flatje aan de rand van het stadje. Ze laat het oude gedeelte achter zich, waant zich in een vreemde plaats. De begroeiingen zijn nog lang niet volwassen. Het zal nog wel even duren voor dit stadsgedeelte iets warm uitstraalt.

Wil ze dit dan? Wonen zoals Veroniek?

Ze drukt op de bel, wacht tot de vrolijke stem van Veroniek informeert wie er is.

Al zou ze op een trekschuit in de IJssel wonen, schiet het door haar heen. Het gaat erom dat ze zo dolgraag iets van zichzelf wil hebben. Een huis, maar ook een man, een kindje.

‘Hoi, Niek, ik ben het, Anneke... komt het gelegen?’

Altijd. Bij Veroniek komt iedereen altijd gelegen.

Anneke klautert de trappen op. Driehoog. Goed voor haar lijn. Ze moest wat sportiever zijn, zoals haar broer Niels die zijn verstand op nul zet, achter een bal aan jaagt of een uurtje door het park jogt.

Veroniek heeft zojuist haar blonde pruik gewassen. In slierten bengelt het haar op de schouders, die bedekt zijn met een handdoek.

Al liep ze in een aardappelzak, denkt Anneke niet zonder jaloezie, Veroniek ziet er altijd schattig uit. Blond zoals menigeen zich door de kapper laat bezorgen. Een huid als een perzik. Feilloos weet ze de juiste kleding op de kop te tikken. Zwierige lange rokken, fijne blouses en altijd hooggehakt. Directiesecretaresse, op en top dame. Bovendien is ze vlot gebekt, heeft ze nooit moeite gehad met de studie en wist ze van meet af aan wat ze wilde worden.

Háár ouders stonden positief tegenover het zelfstandig wonen van hun dochter, een jaar of zes geleden alweer.

‘Net of ze haar uit huis willen hebben!’ reageerde Annekes moeder toen ze hoorde dat Veroniek zelfstandig ging wonen.

‘Je bent op tijd om me advies te geven, Anneke. Ik ga uit. Jaja, met de baas! Is het niet om te gillen! Eerst kon ik hem wel villen... gunst, dat rijmt...’ Ze schatert, zet de haarföhn aan en verheft haar stem ten einde het gebrom te kunnen overstemmen.

‘Je weet wel, die nieuwe compagnon van de firma. Helemaal verkeerd ingeschat heb ik hem. Hij is geen doetje, geen watje. Hij is een heer, op en top. We gaan klassiek op stap... ik moet me haasten, help me even... Wat doe ik aan?’

Anneke opent een kastdeur waarachter ze Veronieks uitgebreide garderobe weet. ‘Dat lichtblauwe geval, Niek. Dat staat je zo lief, dat droeg je ook toen je nichtje trouwde. Je hebt het nog niet vaak aan gehad, dacht ik zo.’

Veroniek knikt stralend, trekt dan verstrooid een lila jurk uit de kast. ‘Die moet het maar worden. Hopelijk kleur ik bij de stropdas van mijn baas!’

Het haar is snel droog, valt vanzelf in het juiste model. Veroniek laat achteloos de gebruikte handdoek op de grond vallen, stapt uit haar duster zo in de jurk. ‘De rits...’ Anneke staat al bij haar. De tweede rits op één avond.

Kritisch staart Veroniek naar haar spiegelbeeld. Anneke zegt langzaam: ‘Je bent verliefd!’ Wetend dat het een schot in de roos is.

Weer iemand uit haar omgeving die verliefd is. Verloofd, getrouwd, een eigen huis, kinderen. Maar bovenal een levensgezel.

Veroniek kleurt tot onder de haarwortels. Ze fluistert: 'Ik word stapel van mezelf... 'k b  n me daar toch opgewonden...'

'Komt ie je halen?' vraagt Anneke, terwijl ze automatisch de handdoek opdraait en hem in de wasmand achter de badkamerdeur mikt. 'Ik ga op wacht staan... als ik hem zie aankomen vlieg ik naar beneden. Het is hier zo'n puinhoop. Ik doe dit keer kalm aan, meid. Als het niets wordt, ben ik ook mijn job kwijt!'

Ze gaan voor het raam staan. Plotseling voelt Anneke een kneep in haar arm. 'Daar is ie... Dag schat, je komt er zelf wel uit, niet? Ik bel je gauw...'

Anneke kijkt haar vriendin na als ze de straat oversteekt en op een man afloopt die naast zijn wagen staat. Veroniek gebaart druk, de man glimlacht en legt een hand over een elleboog van Veroniek, helpt haar galant plaats te nemen op de voorbank.

Anneke knikt. Hardop zegt ze: 'Inderdaad, een heer. Wel, succes, Niek!'

Ze ziet in één oogopslag dat het keukentje op z'n zachtst gesproken een puinhoop is. Moest mams eens zien!

Wie weet brengt Niek die man mee naar boven, dat zal dan een slordige indruk maken. Een afwas is gauw gedaan, zo krijgt de avond toch een doel, nietwaar? Zelfs het koffieapparaat is niet uitgeschakeld.

Even later hangt Anneke de natte theedoek buiten op het balkon te drogen. Heerlijk toch, zo'n eigen domeintje. Als ze hier nu zelf woonde, wat zou ze dan doen? Misschien had ze vrienden op bezoek. Of las ze ongestoord in een nieuw boek. En ze zou eindelijk een naaicursus gaan volgen, zelf leuke kleren ontwerpen.

In de woonkamer ruimt ze wat rondslingerende boeken en kranten op, geeft een paar dorstige plantjes water.

Ze talmt met weggaan.

Als ze uiteindelijk huiswaarts rijdt, schemert het al. De avonden worden snel korter. Iedere dag kan de temperatuur zakken, het weer omslaan.

Achter de meeste ramen van de huizen die ze passeert branden de lampen. Het maakt haar weemoedig.

Net of ze wat te klagen heeft! roept ze zichzelf tot de orde. Ze heeft schatten van ouders, een fijne broer. Verdient momenteel goed. Wat zeurt ze toch!

Maar als ze vlak bij huis een verliefd stelletje inhaalt dat heel langzaam fietst, begrijpt ze zichzelf iets beter. Eind september is de zomer definitief op z'n retour. De tv-weermannen lijken zich uit te sloven elkaar de loef af te steken met hun sombere voorspellingen.

HOOFDSTUK 2

In huize De Greef gaat alles z'n gewone, vastgeroeste gang. Meneer De Greef heeft z'n dierbare planten in de kas gezet, probeert verschillende manieren van overleven van de fuchsia's uit. De avonden brengt hij in de plantenkas door, of zittend in de kamer, verdiept in een der plantenboeken waar de plaatselijke bieb royaal van is voorzien.

Mevrouw De Greef heeft, zoals ieder jaar om deze tijd, een trui voor haar man op de pennen. En Niels brengt meer en meer tijd door tussen zijn vrienden, zelden neemt hij er een mee naar huis.

Alle dagen lijken op elkaar, vindt Anneke. Haar werk begint tekenen van sleur te vertonen. Ze weet nu precies wat haar te doen staat, is volledig in het team opgenomen. Nog even en dan wordt bij degene voor wie ze invalt de baby verwacht en zal ze te horen krijgen of haar baan vast wordt.

Op een ochtend wordt ze opgewacht door de conrector.

'Gunst, wat ben je vroeg!' verwondert ze zich, terwijl ze met graagte het aangeboden kopje koffie aanvaardt.

'Ik zag je aankomen, Anneke, een hartversterking gaat er altijd wel in, niet?'

Hij gaat op de punt van haar bureau zitten, houdt geen oog van haar af.

Impulsief zegt Anneke: 'Zeg het maar, Ewout!'

Even een korte stilte. Dan zegt hij moeilijk: 'Ik heb slecht nieuws voor je, Anneke. Eh... binnenkort zit het er hier voor je op, meid. Dat ik de persoon ben die het je zeggen moet... het is niet anders. De baby van Fia Doornebal kwam te vroeg, was niet levensvatbaar. Ze heeft ons laten weten zo gauw mogelijk weer aan het werk te willen, Anneke...'

Anneke voelt hoe ze wit wegtrekt. Zo onverwacht. Terwijl ze hoopte op een vaste aanstelling. De tranen springen haar in de ogen, ze

schaamt zich tegenover Ewout Kranendonck.

Een warme hand op haar schouder. 'Kop op, Anneke, je vindt wel weer wat anders, je hebt het hier prima gedaan. Geloof me, ik ben de enige niet die jou liever op deze stoel ziet zitten dan Fia Doornebal. Dit tussen ons...'

Anneke vist haar tas van het vaste plekje onder haar stoel vandaan, zoekt naar een zakdoek en snuit omstandig haar neus.

'Het... het spijt me zo, Ewout.'

Ewout knikt. Kijkt haar een ogenblik stilletjes aan. 'Ik vind het persoonlijk jammer om je te zien vertrekken, Anneke, 'k had je graag wat beter leren kennen. 'k Heb zelf ook plannen om weg te gaan, terug naar het basisonderwijs. De leeftijd van de onderbouwklanten, de pubers, ligt me niet zo. Ik doe graag een stapje terug. Dus onze wegen zouden zich toch gescheiden hebben.' Hij schraapt zijn keel. 'Wat niet wegneemt, dat wij elkaar best eens elders dan hier kunnen ontmoeten, trekt je dat aan?'

Anneke kijkt verrast op. Een aardige vent is Ewout. Wat ouder dan zijzelf, hij was klaar met de pabo toen zij begon. Via middelbare opleidingen heeft hij zich opgewerkt, als ze het goed heeft, beschikt hij over meer dan één vak.

Ewout beter leren kennen? Het was tot voor een minuut nooit in haar opgekomen. Ze wist niet eens of hij getrouwd was of niet.

'Ik heb gesolliciteerd naar een school voor buitenlandse kinderen, Anneke. Nee nee, niet die voor allochtonen. Al leek me dat ook wel wat. Er komt in deze omgeving een dependance van een instituut waar kinderen van diplomaten en dergelijke kennis kunnen vergaren. Die diplomaten zitten natuurlijk in het Haagje, maar buiten hen zijn er veel van wie de ouders in het bedrijfsleven werkzaam zijn. Afwachten. Maarre...'

De directeur komt binnen, is verbaasd een lachende Anneke aan te treffen. Nou ja, lachen... dat is te veel gezegd. Maar toch: dat ze zo opgewekt zou zitten babbelen met Kranendonck had hij niet verwacht.

Vaderlijk mengt hij zich in het gesprek. Neemt het woord, betuigt zijn spijt tegenover Anneke. 'We hadden je graag hier gehouden, meisje. Het is niet anders, Fia heeft de oudste rechten. Ze zal het moeilijk genoeg hebben met zichzelf. Sneu, erg jammer...'

Dat vindt Anneke van haar eigen situatie ook. Sneu, erg jammer...

Ewout moet nog even op een antwoord van haar wachten, telkens

komen er anderen om hun spijt te betuigen. ‘We zullen je missen, Anneke!’ Dat troost. Een heel klein beetje.

Wie het meest teleurgesteld is, Anneke of haar moeder, is nog maar de vraag. ‘Meteen maar weer naar het uitzendbureau, liefje. Wat een geluk dat je nog thuis woont, hoe moest dat als je op eigen benen stond? Zolang wij er zijn, hoeft jij je geen zorgen over je natje en je droogje te maken!’

De laatste weken dat ze op school werkzaam is sleept Anneke zich door de dagen heen. Ze wil de administratie zo perfect mogelijk achterlaten.

Een nieuwe job heeft ze nog niet. Dat wat in de kaartenbak zit trekt haar niet aan, of er worden papieren gevraagd die ze niet heeft.

Ze merkt wel dat Ewout Kranendonck haar op een bepaalde manier aanziet. Ze doet net of het haar ontgaat, ondertussen voelt ze best haar hart sneller kloppen als ze hem langs het raam van haar kantoor ziet passeren.

Of ze verliefd is? In ieder geval niet op de manier van Veroniek, die met haar directeur allerlei uitstapjes maakt, met hem naar recepties gaat, concerten bezoekt en meer van dat soort dingen.

Ze heeft Anneke toevertrouwd dat hij haar aan zijn ouders wil voorstellen. ‘Heel klassiek. Ik zie dat als een teken aan de wand!’

Verliefdheid, zo is Annekes conclusie, heb je in soorten en maten. De een loopt over van hartstocht, denkt niet meer te kunnen leven zonder zijn of haar liefdesobject. Een ander is meer ingetogen, wikt en weegt of de keus juist is.

Misschien is ze niet – of nog niet – verliefd. Maar ze wil Ewout graag beter leren kennen, hem als vriend hebben trekt haar aan. Wie weet, wat er dan uit voortvloeit?

Hij komt steeds vaker iets vroeger naar school, brengt Anneke een kopje koffie, praat over de moeilijkheden die hij in de laagste klassen ondervindt.

‘De bovenbouw ligt me beter, maar daar kom ik niet aan te pas. Daar werken de leraren eerste klas met ervaring. Nee, mijn hoop is gericht op dat buitenlandse schooltje. Ik zou ook graag elders in Europa op een internationale school werken, dan komt mijn talenkennis goed van pas. Hoe lijkt het jou, Anneke, wonen en werken in bijvoorbeeld Luxemburg, om maar een beetje dicht bij huis te blijven?’

Anneke begrijpt dat dit een vraag is met een dubbele bodem. Ze

kleurt, haar gezicht krijgt er iets meisjesachtigs door. 'Heel boeiend... opnieuw ergens starten. Tja, dat lijkt me wel.'

En opeens gooit ze het eruit. Dat, wat haar in het eigen milieu zo kan benauwen. 'Dat vastgeroeste, je weet wel. Alles op de juiste tijd. De was, de boodschappen... de visites zelfs. Als mijn moeder onverwacht op een ochtend bezoek krijgt, is ze in paniek. Dan komt alles niet op tijd af. Brr... Dat kan me zo kriegel maken, Ewout.'

Waarop de sympathieke jongeman zegt: 'Maar waarom ga je niet op jezelf wonen, Anneke. Je hebt er de leeftijd voor... in een stadje als dit is geregeld wat te huur. Ik heb maar even op een wachtlijst hoeven te staan. En reken maar dat ik ruim woon, er is zelfs plaats voor vrouw en kinderen!'

Een opmerking uit de losse pols, of weer één met een dubbele bodem?

De binnenkomende conciërge weet niet dat hij stoort, legt een stapel papieren op het bureau en zegt dat Fia in aantocht is.

Anneke veert op. Inspectie?

Ewout trekt aan een donker haarpiekje. 'Kop op, Anneke. Voor jou komt er wel wat anders. Zeg, heb je zin om vanavond mee te gaan zwemmen? Het bad is gerenoveerd en is bijzonder mooi geworden.'

Anneke dwingt zich tot kalmte. Heel gewoon, ze zit op Fia's stoel, niet zij, maar Fia heeft recht op dit plekje.

'Zwemmen?' En dan op een iets flinkere toon: 'Zwemmen... wel, als jij me kunt garanderen dat er een metershoge glijbaan is?'

'Dit zwempak kan niet meer!'

Anneke draait zich om en om voor de grote spiegel in de slaapkamer van haar ouders. De zomerzon heeft de stof totaal verbleekt. Bovendien vond ze van meet af aan het model onprettig. Maar ja, mode is mode. Soms kun je niet anders krijgen dan wat door fabrikanten wordt bepaald.

'Wat doe jij nou?' vraagt een stomverwonderde mevrouw De Greef als ze met een stapel gevouwen ondergoed de kamer binnenstapt.

'Ik ga zwemmen, het bad is gerenoveerd, mams. Een stel van school heeft me gevraagd...'

Niet tegen mama over Ewout beginnen. Er zouden conclusies worden getrokken. Dat gaat al zo vanaf haar vijftiende jaar, toen ze voor het eerst een vriendje had. Een vriendschap met als basis het samen

maken van huiswerk. Hij de taal, zij de sommen en wat dies meer zij. Dat was alles.

‘Zo... dat is leuk voor je. Ze hebben zeker medelijden met je vanwege je ontslag!’

‘Ja, vast!’ zegt Anneke moe. En dan: ‘Ik ga naar Veroniek, misschien heeft zij iets voor me te leen dat wat aardiger is!’

Mevrouw De Greef vindt zoiets nonsens. ‘Je gaat er toch niet voor de show naartoe. Zwemmen is een sport. Eenmaal in het water ziet niemand meer wat je draagt!’

Anneke knuffelt haar moeder even. Domme mama, wat hebben ze toch weinig gemeen. ‘Maar als ik van de glijbaan ga, kijken alle aanwezigen!’ zegt ze plagend om zich even later naar haar kamer te haasten, waar ze een sportieve broek en een trui aanschiet.

Veroniek heeft – zoals te verwachten viel – een lade gevuld met badgoed.

‘Alsjeblieft!’ zegt Anneke beduusd. ‘Ik vind één badpak per jaar al een verkwisting. Tja, jij moet wel met iemand trouwen die een directeursfunctie heeft en een bere-inkomen. Jij stelt eisen...’

Veroniek is al weken in een opperbeste stemming. ‘Vind je dat oude ding leuk?’ griezelt ze als Anneke een zwart pakje met wat figuren erop, uitkiest. ‘Je mag het houden, het is mij te ouderwets!’

Tevreden met haar nieuwe aanwinst fietst Anneke naar het bad, waar Ewout al op haar wacht in de kantine.

Hij grijnst haar vriendelijk toe. ‘Je lijkt een andere Anneke dan de school-Anneke!’ Hij is gekleed in een trainingspak, de rits is aan de hals open en Anneke kan haar ogen niet van het stukje borsthaar afhouden dat net zichtbaar is.

‘Eerst wat drinken of zullen we maar gelijk?’

Ewout kijkt haar met zijn ogen, die enkele tinten donkerder zijn dan de hare, vriendelijk aan. Het haar ligt speels over het voorhoofd, af en toe veegt hij het gehinderd omhoog, zonder veel resultaat overigens.

‘Kom op, naar de kleedhokjes!’

Eenmaal in haar badpak voelt Anneke zich niet zichzelf. Onzeker tast ze de stof. Het is wat haar moeder ‘een onzedig zwempak’ zou noemen. Haar figuur heeft de goede proporties. Maar toch...

Ewout is al in het water als zij de eerste schreden op de tegelvloer in de badruimte zet. Hij zwemt met krachtige slagen op haar toe, verzekert haar dat het water prima van temperatuur is.

De beste romanauteurs verzameld

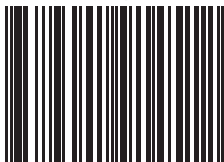

Jubileumomnibus 144 bevat drie romans van grote schrijfsters die tot de crème de la crème van de romantische fictie mogen worden gerekend: Julia Burgers-Drost met **Sleutel naar het geluk**, Leni Saris met **Zomaar een dak** en tot slot **De vreemdeling op de Rijnsburghoeve** van Karin Peters. Deze jubileumomnibus sluit af met nieuwere namen, met de korte verhalen **Mijn dagelijkse date** van Elsbeth de Jager en **Haar laatste dans** van Martin Scherstra.

Z&K

ISBN 978 94 0191 451 2 NUR 344

9 789401 914512

www.zomerenkeuning.nl